

BOGOLJUB

Izhaja vsak mesec. — Naročnino in darove sprejema upravnništvo, Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani. — Rokopisi se pošiljajo uredništvu, Leonišče v Ljubljani; doposlafi se morajo za vsako nadaljno številko do 1. dne prejšnjega mesca.

Koledar za september 1923.

Mesečni zavetnik: **sv. Václav** (28. sept.)

Dnevi		Godovi	Posebni namen apostol, molitve — za vsak dan še važne nujne zadeve	Češčenje presv. Rešnj. Telesa v	
				ljubl. škof.	lavant. škof.
1	Sobota	Egidij, sp.	Nravní preród Slovenije	Besnica	Sv. Florjan
2	Nedelja	Štefan, kr.	Zasebne šole, verska vzgoja	Sv. Jakob Lj.	Zetale
3	Poned.	Evfemija, d.	Resolucije katoliškega shoda	Čermošnjica	Sv. Rok
4	Torek	Rozalija, d.	Odprava pohujš. predstav in iger	Slavina	Stoprce
5	Sreda	Lavrencij J., š.	Sv. oče in njegovi nameni	Vreme	Vuzenica
6	Četrtek	Pelagij, m.	Jesenski poljski pridelki	Kranj. Gora	Trbovlje
7	Petek	M. Krizin, m.	Živa vera med Hrvati	Mokronog	
8	Sobota	Rojstvo M. D.	Marijino češčenje med Slovenci	Cerknica	Ribnica
9	Nedelja	Peter Klaver	Klaverjeva družba, misijonarji	Homec	Sv. Ant. n. P.
10	Poned.	Nikolaj Tol.	Evhar. zveza narodov v sv. Duhu	Polšnik	Vuhred
11	Torek	Prot. in Hiljac.	Mir in sprava med katol. narodi	Primskovo	Sv. Primož
12	Sreda	Ime Marijino	Odprava preklinjanja Marije	Lašče	
13	Četrtek	Notburga, d.	Pijanci, delo za treznost	Boštanj	Zavrče
14	Petek	Pov. sv. križa	Veronauk v šolah, konkordat	Križ p. Kest.	Sv. Barb. v H.
15	Sobota	Mati 7 žalosti	Vdanost v voljo božjo	Šmarje	
16	Nedelja	Ljudmila	Vdove in sirote, zatirani	Polh. Gradec	Leskovec
17	Poned.	Lambert, šk.	Naši vzgojni zavodi, naši dijaki	Št. Lambert	Sv. Trojica
18	Torek	Jožef Kup.	Učitelji in učiteljice	Sv. Planina	Sv. Vid p. P.
19	Sreda	† Januarij, m.	Duhovniški naraščaj	Križe p. Trž.	Škale
20	Četrtek	Evstahij, m.	Dušno pastir. med primor. Slov.	Svibno	Sv. Mart. p. Š.
21	Petek	† Matej ap.	Branje zgodb sv. pisma	Brunovice	Št. Janž
22	Sobota	† Tomaž Vil,	Moške Marijine družbe	Hrastje	
23	Nedelja	Tekla, d.	Goreči duhovniki	Koprivnik	Št. Ilj
24	Poned.	M. D. reš. ujet.	Naše služkinje v tujini	Repnje	Št. Mihael
25	Torek	Kleofa	Hiša za duh. vaje na Kranjskem	Vinica	Gor. Ponikva
26	Sreda	Cipr. in Just.	Bralci Bogoljuba	Bevke	Bele vode
27	Četrtek	Kozm. in Dam.	Ruski konvertiti	Krka	Sv. Križ
28	Petek	Vaclav kr.	Prenovitev druž. po presv. Srcu	Zatična	Zavodnje
29	Sobota	Mihael nadan.	Katoliška cerkev v Jugoslaviji	Poljane	
30	Nedelja	Hieron. c. uč.	Katol. znanost. — Umrli.	Trzin	Laško

V MOLITEV SE PRIPOROČAJO:

Neka žena svojega moža za milost pre-rojenja v sveti veri. — Dekle, da bi se spr-obrnila. — Dva brata, da bi ostala stanovitna v dobrem. — Družbenka svojo prijateljico za popolno zdravje in potrpežljivost v bolezni. — Neko dekle v več važnih zadevah za usli-šanje. — N. B. za milost pravega poklica.

ZAHVALE.

Zahvaljujejo se: F. M. presv. Srcu Jezu-sovemu in Marijinemu ter sv. Frančišku Ka. za večkratno uslišanje. — A. J. presv. Srcu Jezusovemu, Mariji, sv. Jožefu in sv. Antonu za ozdravljenje po dolgi bolezni. — L. Ogrin iz Boh. Bistrice Materi božji, sv. Jožefu ter posebno sv. Antonu Pad. za večkratno usli-šanje. — N. B. D. presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu za vse prejete dobrote. — M. V. presv. Srcu Jezusovemu, Marijinemu ter sv. Antonu za večkratno pomoč in uslišanje.

SPOMINJAJTE SE UMRLIH!

Jožefa Meglič, Marija Gačnik, Šmihel pri Novem mestu. — Katarina Omejc, Katarina Vilfan, Jedert Müller, Žabnica. — Joško Strle, Ljubljana. N. v m. p.

Prihodnji svetovni evharistični kongres bo leta 1926 v ameriškem mestu Chicago. Do-slej v Ameriki še ni bilo mednarodnega kon-gresa v proslavo sv. Evharistij.

Izmed najlepših in najcenejših MOLITVENIKOV je DR ZDEŠARJEVO

NAVODILO za pravo pobožnost DO MATERE BOŽJE.

V knjižici sta dve sv. maši. Cena vez. izvodu 6 Din. po pošti 1 Din več. Dobi se pri »Ničmanu«, v »Novi Založbi«, »Slogi« na Poljanskem nasipu 10 v Ljubljani in v drugih knjigarnah. — Kdor kupi 10 izvodov, dobi popust.

Bodimo žrtve!

Pridiga na praznik sv. Vincencija Pavelskega v cerkvi Jezusovega Srca.

Presveto Srce Jezusovo častimo in sv. Vincencija slavimo. Oboje gre prav lepo skupaj. Ali ni bil sv. Vincencij najzvestejši posnemalec Jezusovega Srca? Ne bomo naštevati vseh čednosti njegovih, v katerih je podoben Jezusu. Omenjene naj bodo mimogrede njegova ponižnost in krotkost, njegova ljubeznivost in ljudomilost, s katero je bil tako podoben Jezusovemu Srcu, krotkemu in ponižnemu.

A pri teh njegovih lepih lastnostih se ne mislimo muditi. Nekaj drugega je še, v čemer vidimo podobnost sv. Vincencija s Srcem Jezusovim. To je njegova požrtvovalnost.

Žrtev ali daritev — beseda, mrzle-mu sebičnemu svetu zelo tuja, neznana. A vi, prijatelji Jezusovega Srca in čistilci sv. Vincencija, jo morate poznati.

Srce Jezusovo, daritev za grešnike! — kličemo v litanijah. Celo življenje Jezusovo je bilo daritev, žrtev. Živel je ne zase, ampak samo za druge. In umrl istotako za druge, — za nas. Njegova požrtvovalnost je šla do konca. »Ker je ljubil svoje, jih je ljubil do konca.« Roke in noge je dal pribiti na križ, telo raztepsti, srce prebosti, — izdihnil je kot popolna, dovršena žrtev.

In sv. Vincencij? Ali ni bilo celo njegovo 85 let dolgo življenje sama žrtev? Ali ni živel bolj za druge kakor zase? Zase je toliko živel, da je ravno živel, da ni od pomanjkanja umrl. Sicer je pa nase popolnoma pozabljal, sebe preziral in zatajeval, živel pa le za blagor drugih. Telesno in dušno bedo drugih lajšati, to je bil program, to želja, to strast sv. Vincencija. Svoje prijetnosti in svoje časti ni nikdar iskal; mislil in gledal je le to, kako bi mogel drugim pomagati. In ne samo toliko pomagati, kolikor mu pripušča njegova zloznost, marveč pomagati mu tudi, če treba — z lastnim trpljenjem.

In to se ravno imenuje požrtvovalnost. Veliko jih je, ki služijo Bogu in pomagajo bližnjemu; a samo toliko, kolikor jim dovoljuje lastna zloznost in prijetnost. Kdor pa gre tako daleč, da pozablja nase, ta je žrtev, ta resničen služabnik božji.

Ljudje gredo radi na božjo pot, — a samo, kadar je lepo vreme. Kadar pa imajo slabo vreme, so žalostni. Dokaz, da so šli na božjo pot bolj zavoljo lastne prijetnosti, kakor zavoljo časti božje. Žrtev se boji.

Mnogi dajejo ubogaime; a toliko, da imajo sami vsega še vedno obilo. Skrbijo nekoliko za bližnjega, a radi pravijo: »Bog je sam sebi najprej brado ustvaril.« Kdor pa da toliko in tako reč, ki bi jo sam rabil, ta se bližnjemu na ljubo žrtvuje.

Sv. Vincencij se je ves žrtvoval za bližnjega. Najbolj pa takrat, ko se je podal na francosko ladjo, na kateri so bili vkle-njeni hudodelci, da so tam pomagali krmariti. Živeli so v veliki telesni in duševni bedi. Kaj si izmisli Vincencijeva ljubezen? Da bi jim mogel pomagati, gre in se da k njim — prikleniti! Na ta način je mogel pri njih biti, jih učiti in tolažiti. To je požrtvovalnost!

A žrtve so težke, grenke, neprijetne... Res je: težke, — a tudi lahke! Grenke, — a tudi sladke. »Moj jarem je sladak, moje breme je lahko.« Nikoli ne čuti človek take zadovoljnosti, kakor kadar se je za Boga ali bližnjega žrtvoval.

Med kristjani je malo smisla za žrtve. Najboljši dokaz tega je to, da ljudje ne morejo razumeti, čemu bi bila dobra abstinenca, zdržnost od opojnih pijač. Neumnost! Tako se sliši od vseh strani. Ni treba, da so sami abstinentje; ampak da kristjani, učenci Kristusovi, ne morejo tega razumeti, ter žrtev proglašajo za neumnost, to veliko pove...

Kaj pa mi? ... Če hočemo biti prijatelji Jezusovega Sroa in posnemalci sv. Vincencija, se ne smemo preveč bati žrtev. Ljubiti jih moramo!

Ali kaj poznate življenjepisa redovnice Benigne Konsolate Ferrero? Tam Jezus pogostokrat govori o pokori, zatajevanju, o mrtvenju, o žrtvah. Svoji izvoljenki pravi: »Benigna, daj mi dušo! A duše se ne rešujejo brez žrtev, tudi jaz jih nisem brez žrtve odrešil.«

Na Tirolskem v Hallu imajo posebno družbo, organizacijo duš, ki se želijo žrtvovati. Prišla mi je v roke nemška knjižica, ki o tem govori. »Vereinigung der Opfer-Seelen« je napis. Stvar je odobrena od sv. očeta Pija X. Družba je razširjena že po mnogih državah: v Franciji, Belgiji, Avstriji, Nemčiji, Italiji in Švici. Veliko pobožnih in gorečih duhovnikov, redovnikov obojega spola in svetnih ljudi je že združenih v svetem namenu, da hočejo svoja dela, trude, trpljenje, pokoro sprejemati in nositi kot žrtev v zadoščenje žaljenemu Srcu Jezusovemu. Ni potrebno, da si človek nalašč nalaga žrtve; zadosti je, da le vse težave življenja, ki človeka same od sebe zadevajo, mirno sprejme in kot žrtev daruje. V ta namen je treba dati vpisati ime in enkrat za vselej moliti molitev, s katero se to žrtvovanje izvrši

Človek, ki je pripravljen na žrtve, je srečen. Zavarovan je zoper vse nezgode življenja. Čim več hudega ga zadene, bolj je žrtev, večja tudi žetev.

Karkoli žrtvujemo Jezusu, vse mu je všeč dar. Svoj denar, jed, pijačo, svojo zložnost, prijetnost, svojo voljo, prostost, če je treba tudi življenje. Posebno težka, zato pa tudi dragocena je žrtev dobrega imena. Blaženi Henrik Suzo, ki je bil velik spokornik, se je s tem trpljenjem, ko so mu očitali vsa mogoča hudodelstva, zelo težko sprijaznil. Bridko je tožil Gospodu svojo bol in precej dolgo je trajalo, da je tudi to trpljenje vzljubil in ga s celim srcem objel. Skušajmo se ž njim sprijazniti tudi mi! Naj sodijo in govoré o nas, kar hočejo, — v nekaj letih bo vsega konec! Kaj so vse govorili in česa dolžili Jezusa! In kaj hočemo lepšega, kakor imeti ž njim svoj delež, jesti ž njim pri isti mizi kruh bridkosti, piti iz istega keliha grenkosti?

Skušajmo torej po svojih slabih močeh posnemati velikega krščanskega junaka sv. Vincencija v požrtvovalnosti! Pojdimo pogumno za Jezusom na Kalvarijo, položimo na oltar križa svoje življenje, da ž njim tudi vstanemo poveljani k novemu življenju!

Ali bo kaj sadu?

Ko boste tole brali, bosta že končana oba velika shoda: evharistični v Zagrebu in katoliški v Ljubljani. Pisano je tole seveda še pred shodom. Po pripravi soditi bosta obe prireditvi velikanski.

Tudi zunanji šum in sijaj je potreben. Čutna človeška narava ga zahteva. Spre vodi in procesije, zastave in lepe obleke, vse to je upravičeno.

Samo šum in sijaj pa je premalo. Zeleti si moramo od obeh prireditelj trajnih sadov. Ali jih bo kaj?

Kar velja o teh dveh velikih shodih, velja tudi o evharističnih shodih na Goriškem.

Kolikor je na nas ležeče, moramo skrbeti, da ne bo ostalo samo pri procesijah in sprevodih, pri zastavah in uniformah, pri govorih in resolucijah!

Lepega sadu si smemo obetati od posvečenja Srcu Jezusovemu,

kateremu se bo ali se je ob teh prilikah posvetila vsa naša domovina. Samo da mora to posvečenje preiti v meso in kri našemu ljudstvu. Posvetiti se morajo posamezne družine in posamezna srca, in sicer res posvetiti! Sveto mora postati naše življenje po posvečenju! Boj moramo napovedati grehu, napakam, strastem, ki vladajo v naših srcih in našem narodu!

Versko-nraverni prerod, to je in mora biti cilj naših velikih shodov. Hočemo videti, koliko se bo ta cilj dosegel. Posebno želimo videti, ali se bodo po shodu prizadeti krogi res kaj lotili npravnega prenovljenja našega ljudstva s tem, da se bo že enkrat resno začelo ljudstvo nava-jati in vzgajati k treznosti. Brez tega bo ostalo vse pri starem: stara razuzdanost, surovost, preklinjevanje, kvantanje, nečistovanje, ponočevanje in pretepaštvo bo vladalo naprej. Brez tega bo katoliški shod

le velik slamenaf ogenj, ki je vzplapolal in ugasnil v treh dneh.

Da bo »Bogoljub« po svoje pripomogel k uresničenju našega cilja, bo v teku časa prinesel vse govore in sklepe, tičoč se versko-nravnega preroda.

Za danes pa recimo in govorimo iz polnega srca:

1. Pojte, hribje in doline,
pojte z nami, vse ravni;
Kralju večne domovine
pesem naših src doni;
Tebi, vseh rodov Gospod,

posvečuje se naš rod;
Srce božje, tvoji smo,
tvoji večno bodemo.

2. Tvoja sveti nam resnica,
moč nam daje zakon tvoji;
tvoja čuva nas desnica
večno sklenjene s teboj
Tebi...
3. Blagor verni očetnjavi,
blagoslov Gospod ji dá;
dom še lepši dal bo v slavi,
kjer ni smrti, ne solzá.
Tebi...

Za ljudsko petje po cerkvah!

»Bogoljub« si že dalj časa prizadeva, da bi se vpeljalo pri nas ljudsko petje, to je; da bi ne peli samo nekateri pevci, ampak vse ljudstvo. Sedaj je izdalo uredništvo celo zbirko pesmi brez not — »Pojte!« — da bi s pomočjo te pesmarice ljudje laže peli. Da se namen doseže, želi uredništvo, da se knjižica med ljudstvom kar najbolj razširi.

Gojitev cerkvenega petja Cerkev sama izrečno želi in poudarja, naj se na ta način ljudstvo bolj zavedno in uspešno udeležuje službe božje. Pa tudi s praktičnega stališča je cerkveno ljudsko petje potrebno, ker v tem slučaju ni večno potreben pevski zbor, ki je itak s petjem preobložen, in ljudstvo samo opravi in izvrši vse, kar bi sicer morali pevci na koro.

Izdali smo že nekaj zbirk pesmi z notami, s pomočjo katerih naj bi se ljudsko petje polagoma vpeljalo. »Cerkveni glasbenik« je o ljudskem petju že mnogo pisal. Tudi predavanja o tem smo že imeli.

Pri vsem tem pa v tem oziru nismo mnogo napredovali. Smo še vedno skoro ravno tam, kjer smo bili.

Zato vsako prizadevanje za uvedbo ljudskega petja pozdravljamo.

Treba pa je ljudsko petje ločiti na dvoje: 1. pri javni božji službi, 2. pri zasebni. — K javni božji službi spada predvsem sv. maša. Potem pa tudi druga strogo liturgična opravila, kakor n. pr. slovesne večernice (vesperae), ki se pojejo po škofijskih in samostanskih cerkvah latinsko, po drugih cerkvah pa je to malo-kje v navadi.

K zasebni božji službi pa, četudi se vrši v cerkvi, štejemo; molitvene ure, shode raznih verskih družb, pri nas zlasti Marijinih družb. Tudi litanije so v nekem oziru zasebna božja služba; niso strogo liturgično opravilo.

Pri zasebnih pobožnostih, kakor so družbeni shodi in podobno, je ljudsko petje posebno na mestu. Ljudsko petje bodi povsem dostojno in, če se v cerkvi poje, svetosti kraja in opravilu primerno. Izven cerkve se lahko katera zapoje, ki v cerkev ne spada. Par takih je v knjižici »Pojte!« zaznamovanih.

Kako pa naj se cerkvenega ljudskega petja učimo? To bi se dalo najprimerneje narediti, ako bi gg. duhovniki ljudstvu to priporočili, organisti pa bi učili. Najenostavneje bi prišli do cerkvenega ljudskega petja, ako bi se učili takega petja otroci v šoli, če bi vsi otroci pri šolskih mašah peli in te pesmi tudi pozneje kot odrasli prepevali. A dvomim, da bi se tak pouk po sedanjih šolah splošno vršil. Zato bi se ljudstvo moralo poučevati ali v cerkvi sami ali po dvoranah. Ker imamo že mnogo društvenih dvoran, bi se to z dobro voljo dalo prav lahko izvesti. Ko bi se naše dvorane za tak pouk porabile, bi svojemu namenu prav izvrstno služile. Petje brez dvoma vpliva blažilno in vzgojevalno. — Kjer pa nimajo drugega prostora, bi se smela gotovo tudi cerkev za tak pouk porabiti. Pouk bi morala voditi organist in duhovnik. Na Dunaju imajo navado, da duhovnik na prižnici pouk vodi in daje potrebna navodila, organist pa petje spremlja. To bi bilo tudi pri nas najpri-

merneje, kjer so moči za to. Izvežbani pevci naj bi se pomešali med množico in drugim dajali oporo! Na ta način bi se drugi, ki imajo posluh, najlažje priučili.

Gotovo bi bil to lep napredek, če se na ta način vpelje pravilno in dostojno ljudsko petje. Jaz samo želim in priporočam, da se to zgodi. V ta namen bo prav dobro služila knjižica »Pojte!« Kot pomoček pa porablajte pri tem tudi naše pesmarice z notami; to so Spindlerjeve »Ljudska pesmarica« in moja »Pesmarica za šol-

sko mladino«, ki pa je primerna istotako za odrasle. Za tiste, ki melodije različnih pesmi že znajo, zadostuje pesmarica »Pojte!« Tudi je treba enkrat poudariti, da note služijo predvsem pri vaji, pri izvajanju pesmi v cerkvi pa ni treba venomer na note gledati, ampak bolj paziti, da se petje v celoti lepo in spodbudno vrši.

Pričnimo torej že vendar enkrat vsepovsod tudi pri nas na Slovenskem s cerkvenim ljudskim petjem!

Stanko Premrl.

Zlate jagode.

II.

16.

»Če kdo hlepi po časti in pred zaničevanjem beži; če se vdaja žalosti in ji z jadikovanjem daje duška, kadar ga preganjajo in prezirajo; bodi prepričan, da je tak, tudi če bi čudeže delal, zelo daleč od popolnosti; njegova čednost nima temelja.« (Sv. Tomaž Akv.)

Sv. Tomaž Akvinski je mrzil čast in hvalo. Ko mu je bil papež Klemen IV. ponudil neapoljsko nadškofijo, se je ni le obotavljal sprejeti, ampak si je od imenovanega papeža izprosil tudi še drugo milost, namreč, da naj bi mu nikoli nobenega duhovniškega dostojanstva ne naložili. Če je sprejel čast doktorja, je storil to le iz pokorščine; nasprotno pa je poniževanje in preziranje veselo prenašal. Tako n. pr. je bil celo vesel, da ga je neki sošolec, — ki so mu ga bili dali med študijami, da bi skupno ponavljala, in katerega je v znanju daleč prekašal, — imenoval mutastega vola in je njegovo resno molčečnost pripisoval njegovi nevednosti in pičlemu znanju. — Neki dan so ga med glasnim branjem pri kosilu opomnili, da neke besede ni prav izgovoril. Brž jo ponovi in naglasi, kakor so mu bili veleli, čeprav je vedel, da se je predstojnik motil. Ko so potem o tem govorili, je tovarišem dejal: »Ni tako važno, ali se kak zlog kratko ali potegnjeno izgovori; zelo, zelo važno pa je, da se ponižamo in ubogamo!«

Sv. Klara je neki dan rekla: »Če bi videla, da me ves svet časti, bi najmanjše ničemerosti nad tem ne občutila; in če bi me ves svet psoval in zaničeval, bi ne bila zaradi tega prav nič potrta.«

Molimo! Nágni, Gospod, moje srce, da bom občutil, ko mi bodo izkazovali zunanjo čast in spoštovanje, bolj žalost, ko ničemeru ugodje; kajti jasno spoznam, da zaradi grehov, ki sem ž njimi žalil tvoje božje veličastvo, zaslužim jezo in zaničevanje vseh ljudi!

17.

»Najvišja stopnja ponižnosti je to, da se velikega poniževanja pravtako veselimo, kakor se ničemerneži veselé velikih časti.« (Sv. Frančišek Sal.)

Ko se je sv. Frančišek Ksaverij pripravljal na odhod v Indijo, se je na vso moč branil vzeti s seboj kako zalogo živca ali služabnika, naj je grof Castagnetta, ki je bil vrhovni poveljnik nad ladjevjem za v Indijo, še tako silil vanj. Ker mu grof ni odnehal razlagati, da greši zoper svoje dostojanstvo kot apostolski poslanec in da si ne bo pridobil ne spoštovanja ne zaupanja tistih, ki za njih spreobrnjenje potuje v Indijo, če ga bodo videli, kako si sam pere in kuha, mu je veliki božji služabnik odvrnil: »Verjemite mi, gospod grof; nad cerkev so le zato prišli tako hudi časi (godilo se je to v času Lutrove »reformacije«), ker si je višja duhovščina prizadevala, da bi si s svetnim sijajem in razkošjem pridobila ugled. Zato mi kar pustite, da si bom sam pral potrebno perilo in kuhal preprosto hrano; kajti upam, da prav s tem vzbudim zaupanje, ko nikomur ne bom v nadlego in se bom mogel tako posvetiti samo reševanju duš.« Uspeh je dokazal resničnost te pripombe, kajti svetnik je na milijone ljudi

krstil in jih privedel v naročje katoliške cerkve.

Sv. Dominik je veliko rajši bival v škofiji karkasonski, ko v škofiji tuluški kjer je bil mnogo krivovercev spreobrnil. Ko ga vprašajo, zakaj, odgovori: »V Tulužu me obsipajo s častmi; v Karkasonu me pa mrzé, preganjajo in sramoté!«

»Brez primere ljubše bi mi bilo,« je dejal sv. Feliks iz kapucinskega reda, »če bi me po rimskih ulicah zaničevali, psovali in grdo z menoj ravnali, kakor da me tam ljudstvo ceni in časti.«

Molimo! Ne daj, o Bog, da bi me hvala, spoštovanje in priznanje ljudi omrežilo! Le po tem hrepenim, da bi me ti cenil in ljubil; skrbel bom, da bom samo tebi všeč.

18.

»Kdo« je zares ponižen, ne bo nikoli mislil, da se mu godi kakršnakoli krivica. Kako narobe svet! Naš Gospod in Stvarnik mora od svojih stvari prenesti toliko žalitev, mi pa smo zaradi najmanjše besede že užaljeni! Malo je važno to, če nas ljudje spoštujejo ali ne, če dobro ali slabo o nas govorijo. Časti bi nam morale huje deti kakor žalitve in sramotitve.« (Sv. Terezija.)

Neki svet očaj v tebenski puščavi je imel navado reči: »Čim globlje se kdo po-

níza, tem više bo dvignjen. Naj bi se napuh povzpél tudi gor do neba, moral bi od tam strmoglaviti v globino pekla; in če bi se ponižnost ponižala prav do dna pekla, bi bila vendar povišana od tam do neba.«

Ko je sv. Frančišek Saleški opazil, kako se vznemirjajo, ker je bil obrekovan, je tistim, ki so mu izražali svojo nevoljo nad tem, dejal: »Nisem vam dal povoda za to; pustite, naj govoré; to je križ, sestavljen iz samih besed, ta krivica je veter, ki bo utihnil z glasom besedi. Morali bi biti pač čez mero občutljivi, če bi ne mogli prenesti komarjevega pika. Kako krivico nam vendar delajo, če slabo o nas mislijo? Saj bi morali sami slabo misliti o sebi!«

Molimo! Moj Bog, nikoli več ne porečem, da se mi godi krivica, če bodo še tako grdo ravnali z menoj; zakaj s svojimi grehi sem zaslužil, da se vse stvari dvignejo proti meni, da se maščujejo nad upornostjo, ki sem se ž njo drznil dvigniti zoper tebe, svojega Stvarnika! Potrpežljivo bom trpel, da me za večno ne zavrežeš!

(Cfr.: »Tukaj reži, tukaj žgi, da mi le v večnosti prizaneseš!« [Sv. Avg.])

„Nova vera“!

No, še te je treba! — Treba, treba! Zelo treba je, da se krščanskemu ljudstvu jasno pokaže, kako sili in leze med nas nova vera, oziroma kako mi sami lezemo vanjo, ne da bi se tega zavedali. Le vzemite v roko to knjižico in boste videli, če ni res tako!

Med katoliškim shodom se je že prodajala »Nova vera« v Ljubljani in so jo mnogi kupili. A ne samo za katoliški shod je bila namenjena, ampak za to, da se kar najbolj razširi med slovenskim ljudstvom. Naj spozna novo vero, da se je bo vedelo varovati! Zato boste storili vernemu ljudstvu in celemu narodu zelo dobro delo, če boste knjižico razpečavali 1. med vernimi kristjani, 2. med moder-

nimi pogani: tistimi, ki nedeljsko sveto mašo opuščajo, v petek meso jedo, k spovedi ne hodijo in enake vrste verskimi zanemarjenci. Marijine družbe, tiskovni odseki in vsi drugi, ki vam je kaj na tem, da ohranimo staro vero in se obvarujemo nove, širite knjižico »Nova vera«!

Posebno po Ljubljani in drugih mestih ter industrijskih krajih naj se razširi! Saj mora vsakega zanimati, kakšna je neki nova vera, ki prihaja k nam v deželo.

»Novo vero« naročajte v večjem številu le v »Dobrodelni pisarni« v Ljubljani; posamezni izvodi pa se dobijo tudi po knjižarnah. Izvod stane 4 Din, na 10 skupaj eden za nameček.

Vzgoja otrok v krščanski družini.

(Piše župnik Jos. Volc.)

III. Nečistost.

O svetem Alojziju se razcvetó bele lilije. Tedaj diši po vrtovih kakor pred oltarjem, in v kresnih nočeh se zdi, da hodijo deviške neveste po gredicah in stremé z

te ljubljenske božje, lilije! Zgodaj spomladi opaziš nad grudo v vrtu nekaj živozelenih listov. Polži in črvi, pajki in taka golazen se plazi čeznje, in plohe jih udelavajo, da

Jaz poznam svoje in moje poznajo mene.

velikimi očmi v zvezdni obok, kjer tiho plove mesec kakor duh, ki išče svoje izgubljene sreče. Zjutraj pa iskré po belih čašah debeli biseri kakor solze domotožja po nebeških livadah, kjer se božje Jagnje pase med lilijami (Vis. pes. 2, 16.)

Čudovito je to, iz kake ponižnosti in skromnosti se razvijejo v blestečo lepoto

jih pač kolikortoliko umažejo, a škodijo jim ravno ne. Pač pa hitro orumené ti listi in jamejo gniti, če jim oboli v zemlji njih mati — čebulica. Pa tudi, če je ta zdrava in sveža, se med temi pritličnimi listi silno počasi vzbuja prve mesece pomladno življenje. Ko pa jame prigravati majniško solnce, tedaj pa naglo poženo od tal tenko

stebelce, ki je kakor oboroženo s suličastimi listi. Vrhu stebela se razvije diven cvet, zunaj bel ko sneg, znotraj na prašnikih rumen ko čisto zlato. Težak je, da rabi opore, če stoji samši. A vkljub oporam v viharjih dneh in nočeh teh cvetov mnogo klone v blato. A še več jih uniči — ko so ravno najlepši — živordeč hrošč, latinci mu pravijo *crioceris lilii*. Ogrize lilijam liste in kelihe, po steblih pa obesi ostudne zapljunke, ki se opazovalcu gabijo tembolj, čimlepša je bila lilija. A če zgrabiš takega grizača, da ga pohodiš, boš čudom opazil, kako je trd... Pritisneš ga dvakrat, trikrat, in še bo lezel naprej. Ostrmiš, kaj to pomeni?

Kaj to pomeni? Morda je dete na materinem naročju kakor tisti lilijin živozeleni listi? Koliko upov zbuja, koliko načrtov se stavi nanje! Pač res že nezavedni otrok marsikaj grdega vidi in sliši: pohujša ga to še ne, a taki vtisi zapuste v njegovi duši vsaj grdo sled. Seve, kljub vsemu, če je zdrava korenina, oče in mati, bo otrok nedolžen doraščal. Lepo se mu bosta razvijali pamet in vest, kakor varihia-suličarja v obrambo svetega notranjega življenja. Otrok bo zgodaj jel sam presoati, kaj je dobro in kaj slabo, kaj je prav in kaj ni dobro, in se odločati za to, kar je sveto, lepo in Bogu ljubo! Čisto neopaženo bo prehajala njegova detinska nedolžnost v čudakrasno zavedno devištvo. In navzgor bo koprnal: kakor belo-rumeni limbarjev cvet išče življenja in moči v solncu, tako je življenje in moč čistih duš v evharističnem Solncu — beli kruh na zlati skledici — v skritem Bogu, ki razveseljuje deviško mladost. (Ps. 43, 4.) Pa vendar rabi čista duša tudi zemeljske opore. Dobi jo v dobrih družbah in društvih, v nedolžnem razvedrilu, v lepih zgledih, v tihi samoti. Ko je pa kras deviškega življenja najbolj očit in očarljiv, je pa tudi nevarnost zanj največja. Tedaj jame laziti okrog lilij poželjiv mrčes, najzapeljivejše opravljen, poln sladkih besedi in omamnih obetov. Oj, če nima takrat človeška lilija neutrudno skrbljivih varihov, da jo čuvajo lizunov in trebijo zajedalcev, v kratkem bo ogrizena in oskrunjena, ogabna! Če jih pa ima, izkušajo taki skrbniki, kako je boj z nečistim mrčesom neznano trd in težak.

Kaj to uči? To uči, da ni v človeku tako nasilna, nenasitna in trdovratna nobena strast ko mesena nasladnost, poželjivost. Vsake druge strasti se človek manj sramuje ko te, a vsako lažje kroti ko to. In

zlasti, če je pohotnost že v rahli zemlji pognala korenine, če je zaslužila že otroka, potem je kakor potop, ki nerešno zagrne v sebi, kar je v človeku duhovnega, in vse obrne na meso, misli otrokove, njegove želje, njegov spomin, domišljijo, govorjenje, voljo in vse dejanje. In vse telo mora služiti pohoti. Posledice pa postanejo vidne tudi na telesu: zadržani razvoj, potrošena moč, pokvarjena kri, malomarnost, razdražljivost, utrujenost, zgodnja ostarelost in rana smrt. Zdaj pa — prosimo — vzgajaj takega otroka, če ga moreš in če ga je vredno! »Modrost ne gre v hudobno dušo in ne prebiva v telesu, ki je vdano grehom,« pravi Duh božji (Modr. 1, 4.). — Kaj torej? Nič drugega ko to: z neutrudno skrbjo čuvati nad mladino, da zraste nedolžna in se obvaruje nečistih grehot. Naslednji članki naj poučé starše, kako naj to izvedejo.

1. Kako varovati nedolžnost malih otrok?

Že prav male otroke morajo starši čuvati, da ostanejo sramežljivi. Sramežljivost je namreč otroku prirojena in najboljša varihinja njegove nedolžnosti. Kar so zidovi za trdnjavo, to je sramežljivost za deviško nedolžnost. Pa ne le za čistost, tudi za vse druge čednosti je sramežljivost kakor blagodejno solnce rastlelinicam. Kako modro je torej uredil Stvarnik, da dobé starši iz njegovih rok otroka sramežljivega! Zdaj je treba v otroku to nežno lastnost le krepiti, pa bo imel otrok že v sebi najboljšo braniteljico svoje nedolžnosti. A to moramo tudi povedati takoj na tem mestu, da ima otrok v sebi tudi zelo oblastnega protivnika sramežljivosti, namreč svoj spolni nagon. Ta sicer sam na sebi ni nič slabega in prva otroška leta še tudi ni zbujen, a je že v otroku. Gorje pa, če se zbudi ta nagon prezgodaj, to je: preden pride otrok do prave razvitosti in dosti močne volje, da se zna in more sam krotiti! Strahovita nadloga postane tako prezgodnja vzruženost za otrokov duševni in telesni razvoj. Ne mislite: pri otroku pred sedmim, osmim letom se tega ni bati. Izkušeni možje uče drugače. Vzgojeslovca Kehrein-Keller pravita: »Že v najnežnejših letih nesramnost lahko grozno izpodkoplje otrokovo telesno in duševno življenje. Strašno zlo že utegne biti, preden je greh, namreč preden se otroci zavedó, kaj je greh in kaj čednost! Gotovo pa je tudi, da ta nagon lahko ostane v človeku nevzdrاملjen ali vsaj slaboten dotlej, da ga more voditi in

krotiti razvidna pamet in odločna človekova volja. Ni pa mogoče, da bi ostal ta poželjivi nagon v otroku miren, če ne bdi nad njim skrbna sramežljivost. Zdaj vam bo jasno, zakaj poroča cerkveni učenik sveti Janez Zlatousti krščanskim staršem kot jedro vse vzgoje tale nauk: »Za nobeno reč tako ne skrbite kot za to, da ohranite svoje otroke čiste in sramežljive!« In naj povemo v dokaz, da je naša zahteva: »Ohranite otroke sramežljive!« neizpodbitna, še mnenje najslovitejšega vzgojnega

učenjaka naših dni, profesorja F. W. Försterja, sicer po veri luterana, a odkritega moža, ki pravi: »Jaz niti najmanj ne dvomim, da je prav zelo razvita sramežljivost boljše varstvo za mladino ko še tako dober spolni pouk, da, tudi najboljša bramba zoper pohujševanje propalih ljudi (ulice).« Torej nobenega pomisleka nihče ne imej: Sramežljivost je mati čistosti. Glejte že na male otroke, da jim kdo na kakršenkoli način ne bo izpodkopal njih sramežljivosti! (Nadaljevanje.)

Kerub in duša.

Kerub:

»O, da le enkrat bi videla srečo, blaženost mojo in slavo neba, žarke ljubezni, ki v mene izžarja v luči jih večni veličje Boga!«

Duša:

»Ti, ki Ga gledaš, lepót vseh lepoto neizrekljivo oltarno skrivnost, ali poznaš ti ljubezni globino, njeno sladkost?«

Kerub:

»O, da poznala bi moje veselje zreti obličje v obličje Boga, vsak dan prično se mi nova nebesa, vsak dan se sreča mi nova smehlja.«

Duša:

»Ti, ki te hrani najvišje božanstvo, v večno lepoto pogrezaš se, duh, reci, povej, si kedaj že okusil angelski kruh?«

Kerub:

»Ko bi poznala ti hrano nebeško: Njemu služiti je moja sladkost, Njega moliti, le Njega ljubiti, v združenju z Njim je radosti radost.«

Duša:

»Kerub, ki nisi nikoli se zmotil, ti je li znan evharistični raj?«
Si li ob Bogu, ob hostiji sveti jokaj že kdaj?«

Kerub:

Večni, Neskončni je moje domovje, s plaščem bleščečim odeva me sam, v njega ljubezen se vedno pogrezam, lep, veličasten je rajski moj hram.«

Duša:

»Kerub, ti v luči večni prebivaš, dom moj preplavlja bridko gorje, vendar tvoj Bog je izbral za palačo moje srce.«

Skupaj ponižno hvaliva Gospoda, velik, mogočen je v svojih stvarih. Tvoje nebo — a hostija moja — vzvišenoslodka usoda obeh.

Le hrepenim jaz po gledanju božjem, tu mi oltar vsa sladkost je srca, v delež tvoj upam, a svojega ljubim v domu solzá.«

M. Elizabeta.

Kaj se vidi na Goriškem?

Píše urednik.

(Konec.)

V Kobaridu je pastiroval tiste dni častiti gospod Fr. Vidmar, dekan bovški, ki je kot begunec bival v Šentvidu pri Brdu, kjer sva se spoznala. Bil sem zelo gostoljubno sprejet. Bil je pa tisti dan in tisto noč, kakor jaz, tam tudi gospod Domeniš, duhovnik iz beneške

Slovenije, s katerim sva se tudi že od prej poznala. Imeli smo torej dovolj govoriti. Gospod Domeniš, dober gospod in dober Slovenec, je pripovedoval, kako kruto so postopali avstrijski vojaki z njegovimi rojaki in da se jim je zaradi tega Avstrija še bolj zamrzela.

— Od Kobarida vodi mala železnica v beneško Slovenijo do Čedad. Jaz sem beneške Slovence obiskal tisto leto pred vojsko, ko sem se vračal z mednarodnega protialkoholnega kongresa v Milanu. Obiskal sem št. Peter, št. Lenart, gospoda Črnota v Kozici (ki je medtem umrl) in g. kanonika profesorja Trinka na njegovem rojstvenem domu visoko

ker so bili že prej v drugi državi, ampak tu ti zaradi tega, ker naravno težijo (gravitirajo) na furlansko ravnino. Gorovje jih loči od goriških Slovencev. Vendar ker so zdaj Goričani ž njimi v eni državi, so na ta način ž njimi zvezani ter lažje občujejo med seboj. Le želeži je, da bi bili ž njimi v živahnih prijateljskih razmerah.

Škof lavantinski, Monsignor dr. Andrej Karlin.

gori na Tarčmunu. Povedal bi o beneških Slovencih kaj več, pa bi me zopet preveč v stran zavleklo. Sklenili smo takrat napraviti drugo leto shod Marijinih družb na Stari gori; a tisto drugo leto je izbruhnila vojska in naš načrt je bil onemogočen. — Z beneškimi Slovenci smo mi zdaj, odkar je Prekmurje z nami združeno, najmanj v zvezi. To ne le radi tega,

Kobarid ni bil od vojske nič dotaknjen, ker ni bil na fronti, ampak je bila fronta pomaknjena na Krn. Pred trgom je lepo italijansko pokopališče. — O razmerju med Slovenci in Italijani bi katero zapisal, pa ne vem, če bi bilo prav. Tole pa rečem: Nam je seveda hudo, da smo razdeljeni na več držav. (Isto namreč velja o koroških Slovencih.) Ne

vemo pa, čemu je to dobro. Prosim, berite v zadnji številki »Jezus — vse tolažbe vir«, kar je tam pisano, da je Jezus sam rekel redovnici Benigni Konsolati o vojski: »Vojska ni delo božje pravičnosti, ampak božjega usmiljenja, ker v vojski se mnogo duš reši, ki bi se sicer pogubile.« Kdo bi si to mislil! Mi smo se po vsem tem, kar smo slišali o življenju vojakov, bali ravno nasprotnega. Pa »božje misli niso naše misli in božja pota ne naša pota.« »Kdo je poznal njegove misli ali kdo je bil njegov svetovalec?« In kdo more reči, da nima »Bog podobnih namenov tudi z našo narodno nesrečo? Končno je večna sreča vendar vse; tako da sedanost v primeri z večnostjo zgine v nič kakor kaplja grenkosti v morju sladkosti. In o našem narodnem trpljenju velja gotovo tudi to, kar velja o trpljenju sploh. O tem nam pa tudi — če bi že sicer ne vedeli — pove Jezus po isti svoji izvoljenki: »Najdragocenejši dar, ki ga morem ponuditi svojim zvestim prijateljem, je dar križa.« In če je Jezus rekel, da niti las ne pade razglavo brez volje nebeškega Očeta, potem tudi naša narodna usoda gotovo ni brez božje volje in se smemo in moramo, kakor v vsem, tako tudi v tem popolnoma vdati volji Najvišjega.

Takoj onstran Kobarida je krasen naravni prizor. Soča prekrasna v silno ozki in nizki strugi, cesta pa speljana po hribu visoko nad globokim prepadom. — Gori na višavi na drugi strani Soče pa sameva v gorskem zavetju ljuba Drežnica, o kateri smo toliko slišali... Znano je, kaj se je pred dobrim letom godilo v Kobaridu in v Drežnici. Dobri gospod kurat Kalin je moral bežati, če si je hotel rešiti življenje, hišo z vso opravo in knjigami so mu pa požgali. To vam je pravi mučenec, ta naš gospod Kalin! Med vojsko so ga odvedli v Italijo in držali tam doli več let, zdaj pa še to! Ali naj ga milujemo — ali mu častitamo? Častitamo?! Kaj pa misliš? Ali se hočeš norčevati iz dobrega gospoda? Nikakor! Če me ne razumete, potem »ne veste, čegavega duha ste.« Lani kmalu po tistem dogodku sva slučajno dobila v Gorici na ulici. Ali naj te milujem, sem mu rekel, ali naj ti častitam? Milujem seveda — po človeško presojava; častitam po nebeško govorjeno. Da, častitam ti, prijatelj Jezusovega Srca, kateremu v čast si postavil lepo cerkev! Gotovo Te je za to poplašal s tem, da Te je odlikoval, kakor odlikuje le svoje najbolj izvoljene prijatelje. »Tako jaz odlikujem svoje prijatelje,« je rekel Jezus sv. Tereziji, Terezija mu je pa prav podomače nazaj odgovorila: »Zato jih imaš pa tako malo!« Terezija je dragocenost križa

pač razumela, saj ni hotela živeti drugače kakor le s križem; mi bi si pa le želeli imeti krščanstvo — brez križa. O mi nespametni in kesnega srca! Kdaj bomo razumeli, da krščanstva brez križa ni, da smo učenci Kristusa križanega, da je imeti delež s Kristusom naša največja čast, križ sam pa naša največja dragocenost?!... Čestitam Ti torej, častiti prijatelj Kalin, in čestitam vsem tistim neštetim, ki ste občutili grozo vojske na sebi; vsem, ki nosite znamenje verig in ran Kristusovih na svojih rokah!... Mučenci ste — in potrebno je, da imamo nekaj mučencev! Italijani imajo veliko svetnikov — mi nimamo nobenega; imamo pa vsaj nebroj mučencev, četudi ne krvavih... Darujte Bogu, častiti mučenci, vse preostane bridkosti v ta namen, da bi naš narod — če že ne more biti časnó srečen — dosegel vsaj večno srečo.

Od Kobarida dalje me je vodila pot po ozki dolini med strmimi gorami mimo Srpenice in Žage v Bovec. V Bovcu pa sem naletel na nove razvaline: vse razdejano. Trg je bil skoro prazen, le malo ljudi je hodilo okoli hiš, duhovnika stalno ni bilo še nobenega. Maševal sem v neki kapeli in s težavo sem dobil v neki vojaški kantini malo črne kave.

Ker ni bilo nobenega znanega človeka, mi ni kazalo tam se delj muditi; odpeljal sem se s prvim avtomobilom dalje proti Logu. Pri Bovcu sem se poslovil od Soče, ki priteče iz stranske doline od Trente doli; neka manjša vodica teče po dolini, ki se še bolj zoži, tako da se potok in cesta komaj prebijeta skozi.

Visoke gore — vse prevrtane s kaverinami — se dvigajo na obeh straneh. Za ljubitelja naravne lepote romantično-krasni prizori! Močna trdnjava, ne vem več, kako se imenuje — ki zapira dolino, v vojski menda ni imela veliko pomena. Vse je šlo preko nje, z gore v goro, kjer je pokalo semtertja, da so se gore tresle.

Konec doline se zopet toliko razširi, da ima vas Log svoj prostor v njej. V prijazni kotlinici prav pod mogočnim Mangartom, ki se veličastno dviga kvišku ravno nad vasjo, ima svoj sedež, ločena daleč od ostalega sveta. Log, kolikor se spominjam, ni bil veliko poškodovan. Gospod vikar — naj dobri gospod ne zameri, če sem pozabil njegovo ime! — me je povabil k mizi. Pripovedoval mi je, kako je bilo v tem samotnem selu med vojsko. Malo pred vasjo, nekoliko onstran od ceste pod goro sem videl neverjetno prikazen v tem kraju: prav majhno turško mošejo. Gledam, gledam, ali prav vidim? — pa kakor sem gledal, sem moral reči: mošeja je! Po-

zabil pa sem vprašati gospoda vikarja, kaj to pomeni ali kako je sem prišla. Ali so jo zgradili tukaj bivajoči muslimanski vojaki ali kako.

Vojaki so imeli tu silne skladovnice granat — ali kako se tista vražja hudoba imenuje — in jih odvažali na kolodvor v Trbiž. Jaz sem sedel zopet na en prazen avtomobil in začeli smo se vzpenjati kvišku višje in vedno višje na Predel. Pot čez Predel in razgled raz njega na veličastni Mangart, na sosedu mu Jalovca in druge gorske velikane, je krasna. Na vrhu je bila meja med Goriško in Koroško. Obrnili smo se navzdol in kmalu pridrdrali do Rabeljskega jezera in do Rabeljna samega, kjer je rudokop; kako rudo kopljejo, pa ne vem. Če se prav spominjam, je pod Predelom izkopan rov s koroške na goriško stran.

Na levi smo pustili na strani sv. Višarja, kamor smo pred vojsko tolikokrat hodili, zdaj pa nam je pot do tja gori zaprta... Kako je danes s sv. Višarjami, ali je že zopet kaj pozidano ali še nič, ne vem. Kdor kaj ve, naj bi nam malo sporočil! Prišla pa mi je,

kakor v Bovcu, kjer sem zagledal razrušeno cerkev in zaraščene stopnjice do nje, na misel žalostna pesem Jeremija preroka: Kako samotno stoji mesto, sicer polno ljudstva!... Vrata na Sijon žalujejo, ker ni nikogar, ki bi prišel k praznovanju!... Višarska Mati božja, ali še vedno prebivaš in samevaš pri Sv. Križu nad Dravogradom? Kdaj se boš vendar milostno ozrla na ljudstvo, Tebi vdano?...

Od Rabeljna smo po dolini Zilice kmalu prispeli do Trbiža, kjer sem sedel na vlak in se odpeljal proti Ljubljani. —

S tem se zaenkrat poslavljam od Goriške. Želel bi le, da bi bilo imelo to moje popisovanje na Goriškem malo več bralcev... Želel sem jim s tem popisom pokazati svoje toplo sočutje in sočutje vsega ostalega slovenskega naroda ž njih usodo. Če jih pa zaenkrat ni bilo več, želim, da bi se število »Bogoljubovih« bralcev na Primorskem vsaj z novim letom primerno pomnožilo. Kajti »Bogoljub« bi rad po svoje pripomogel, da bi se Goriška, kakor se dviga iz svojih razvalin, tako tudi v verskem pogledu dvignila k novemu cvetočemu življenju.

Ena za opravljivce in obrekljivce.

Obrekovanje škoduje obrekovalcu, obrekovanemu in poslušalcu. Obrekovallec greši zoper osmo božjo zapoved ter je sokriv mnogo tujih grehov. Njemu veljajo besede: »Preklet bodi hinavec in dvojezičnik, zakaj med mnogimi, ki v miru žive, napravi zmešnjave.« (Sir. 28, 15.) Časti in dobrega imena, katero je vzel poštenemu človeku, ne more več popolnoma vrniti.

Nekdo je obrekoval svojega župnika. Njegove laži so se hitro daleč okrog razširile. Ko obrekovallec to zapazi, se mu vzbudi vest; zato gre in prosi župnika odpuščenja, češ, da bo vse preklical in popravil. Župnik malo pomisli, nato mu pa prinese škatlo napolnjeno s kurjim perjem ter pravi: »Idi v zvonik in vrzi to perje skozi line na vse strani. Potem pa vse to perje nazaj v škatlo poberi.« Obrekovallec odgovori: »Gospod župnik, to ni mogoče.« — »Tako,« odvrne župnik, »ti tudi ni mogoče nazaj pobrati besedi, ki si jih govoril.«

Obrekovanje škoduje tudi poslušalcu. Udeleži se tujega greha, ako molči in obrekovalca ne zavrne. Najbolje je v takem slučaju pogovor kam drugam obrniti. — Naj podam za zgled zgodbico.

V nekem samostanu je živel pobožen redovnik. Nikdar ni spregovoril slabe besede o bližnjem. Nekega dne se napoti dobri redov-

nik v dve uri oddaljeno župnijo, da bi obiskal bolnega župnika. Po kratkem času zapusti župnišče, da bi se vrnil domov. V istem trenutku stopi iz sosednje hiše imenitna meščanka, ki je imela iti isto pot kakor naš redovnik.

»Prečastiti,« ga nagovori zgovorna ženka, »kako zelo me veseli, da vas tukaj dobim. Kajne, da dovolite, da vas spremljam do mesta?«

»O, da, dobra gospa, to že lahko storite,« odgovori prisrčno redovnik.

Komaj sta prišla malo iz zidovja, že je začela gospa tako: »O dobri gospod, jaz vam kar ne morem popisati, kakšna je moja sosed; saj jo poznate, kako hudobna ženska je to.«

»Tako,« pristavi hitro nato redovnik, »potem bova pa sv. rožni venec za njo molila, da bi se spreobrnila. In tako začniva v imenu Očeta in Sina in sv. Duha...«

Tako moli redovnik z meščanko celi rožni venec. On moli naprej, gospa pa za njim.

Bila sta na tretjini pota. Ko končata molitev, začne gospa zopet: »Ljubi pater, z mojim možem skoro ni mogoče izhajati.«

»Tako, dobra gospa, sedaj pa hočeva za vaju oba rožni venec moliti, da bosta laglje izhajala. V imenu Očeta in Sina in sv. Duha...«

In zopet sta molila. Gospa je morala hočešnočeš zraven moliti. In sedaj, misli si, je vendar čaš, da svojo stvar razložim.

»Oh, gospod, jaz kar ne morem več gledati, koliko mora naš sosed od svoje hudobne žene pretrpeti, to je pa vendar...«

»No dobro, pa še za sosedo moliva sveti rožni venec.«

In tako molita tretji psalter, redovnik pobožno in prisrčno, gospa pa prisiljeno.

Ko zgotovita tretji del, dospeta ravno pred hišo, ki je bila gospejna last, in redovnik

reče prijazno: »Tako, dobra gospa, jaz obiščem vsak četrtek bolnega župnika v sosednji župniji. Ako bi me vi hoteli še kdaj spremljati, bi mi bilo zelo drago; danes ste prav pridno z menoj molili.«

»No, prečastiti,« odvrne gospa, »hvala lepa, z vami pa že svoj živ dan nikdar več. Kar Bog vas ohrani.«

Ta svoj sklep je gospa tudi zvesto držala.

Dobro bi bilo, še kakega opravlјivca na ta način ozdraviti.

Bog ne pripusti sramotiti svoje Matere.

(Po Salzburger Kirchenzeitung.)

Največji časopis države Chile v južno-zapadnem delu Južne Amerike z imenom »El Mercurio« je objavil 26. novembra 1922. l. članek, ki ga je spisal njegov posebni poročevalec pod naslovom »El Cura Negro« (črni župnik). Naj sledi to zanimivo sporočilo v prevodu. [Pripomniti je, da ta »črni župnik« ni mestni župnik provincijalnega mesta Copiapó, marveč redovnik ondotnega frančiškanskega samostana po imenu Cristogono, ki ga ljudstvo kratkotalo radi temne barve po obrazu (ker je Kolumbijanec) nazivlje »črni župnik«.] Cristogono oskrbuje malo romarsko cerkev v severovzhodnem delu mesta.

»Christogono je oznanil na čast Materi božji za nedeljo dne 5. novembra procesijo. Bila je to nedelja pred potresom, ki je nastal dne 10. novembra 1922. Procesija je šla po glavni ulici mesta Copiapó, a jo je množica brezbožnih ljudi napadla in razkropila. Naslednji dan je pater na prižnici ugovarjal proti temu početju ter je zagotavljal, da je izzvalo jezo božjo in da bo porušenih po strašnem potresu več stotin hiš in pokončanih veliko ljudi. V cerkvi je nastala izredna tišina; vsi so čutili — tako pravi opisovalec — moč pridigarjeve besede; vsi so s bali kazni božje. Pater je dalje zagotavljal, da se zbuja v njem slutnja, ki mu pravi, da bo kazen prav kmalu prišla. Dva mlada človeka sta pripovedovala (tako nadaljuje poročevalec), da sta vsebino pridige naznanila dopisniku in izdajatelju nasprotnega časopisa »El Atacamento«, nakar je ta list drugi dan (torej dva dni pred potresom) objavil članek, v katerem je bilo polno norčevanja radi potresne prorokbe.

Vsa ta sporočila, ki smo jih dobili od prebivalcev mesta Copiapó, — tako pišejo poročevalci lista »El Mercurio« — so nas vlekla, da bi se seznanili s patrom Christogonom. Šli

smo po razdrtem mestu ter smo se oglasili v župnišču. Cerkvenc, ki nam je odprl, nam je na vprašanje, če je pater Christogono doma, odgovoril: »Da, potres je moral priti. Pater Christogono, ki je svet mož, ga je naprej napovedal. Takoj po pridigi je moral iti na misijon v Puquios. Ko sem mu osedlal konja, mi je ob slovesu rekel: Moram se požuriti, da bom zopet doma, ko bo nastopila kazenska obsodba, da bom mogel nesrečnikom pomagati ob zadnji uri. In res, kakor je rekel, prav pred potresom, 20 minut pred prvim sunkom, je prišel pater domov, ves potan in z upehanim konjem. Pristavil je sam: »Če bi ne bil hitel, pa bi ga ne bil dohitel.« Malo minut nato se je jelo tresti.«

Potres sam je opisan v nekem časopisu, ki izhaja v Copiapó, takole:

»Kdo bi bil slutil to nesrečo, ki je nastopila po tako krasnem pomladnem dnevu in po še krasnejšem večeru? Gledišče je bilo napolnjeno in večinoma so še vsi posetniki predstave prišli na svoj dom, preden je nastopila nesrečna katastrofa. Brez predhodnega šuma se je jela zemlja tresti v vodoravni smeri, tako, da se ni bilo moč pokonci držati. Čez eno minuto je pa sledil sunek v navpični smeri, ki je dvignil zemljo in z njo vred hiše tako, da nihče ni mogel bežati, ampak da je vsakdo na tla padel. Pri prvih stresljajih so ljudje bežali na dvorišča in vrtove; mnogi pa niso mogli več iz hiš, ker se vrata niso dala več odpreti. Navpični sunek je dvignil strehe, ki so nato nazaj lopnile ter s podrtimi stenami zasule nebroj ljudi. Strahoto je povečevala tema, ker je električna luč ugasnila; dalje hreščanje lomečih se tramov, motno bobnenje rušečih se sten in zidov ter obupno klicanje ranjenih in umirajočih. Poleg tega so se dvigali stebri prahu vsled razrušenih poslopj«.

Kakor rečeno, smo šli k cerkovniku, da bi nas peljal k patru, ki je ravno krasil oltar Matere božje. Predstavili smo se kot dopisovalci lista »Mercurio« iz Santiago ter prosili, naj nam pojasni prorokovanje v pridigi dne 6. novembra. »Gospodje, ne ustrežem rad vaši želji,« je odgovoril pater ljubeznivo; »kajti, kar sem napovedal, sem razodel le svojim poslušalcem, in ne želim, da bi bilo to v posmeh nevernežem in v spodtiko ljudem, ki iščejo samo novic.« Izgovarjali smo se, da s predsednik republike, ki je prišel ogledovat razvaline in kraj nesreče, sam zelo zanimlje za izjavo patrovo. »Želji vrhovne oblasti se pač vdam« — pravi pater. »V nedeljo pred potresom sem napovedal procesijo na čast Materi božji. Župan je v to le nerad dovolil, ker je nasprotni časopis objavil neki sramotilen dopis. Procesija je prišla do gledišča. Tam je bila zbrana gruča mladih ljudi, ki so nam zastopili pot. Šel sem do župana, ki pa ni posređoval, marveč je snedel dano besedo, s katero je bila procesija dovoljena. Nato nas je druhal napadla ter je med vpitjem ter sramotjenjem Matere božje procesijo razkropila.

Neki notranji glas mi je rekel, da je taka žalitev Matere božje vzbudila jezo božjo in da utegne kazen božja kaj kmalu slediti. Ta slutnja je dobila v meni vedno bolj določene oblike, tako da sem čutil potrebo dati duška tej predslutnji javno raz prižnice. Božje potrpljenje se je utrudilo radi te zlobnosti proti Materi božji in radi razžaljenja preblazene Device; kaznovani bomo s potresom, ki bo strašnejši kot vsi drugi prejšnji. —

Po teh besedah sem šel na misijon v Paquios. Jezdil sem 60 km daleč. V jutro, 10. novembra, sem zopet jasno čutil glas v sebi, da je kazenska sodba blizu. Jezdil sem skoraž vso pot v diru nazaj in tako sem prišel ravno prav, zopet v Copiapó, da bi mogel biti v pomoč nesrečnemu ljudstvu. Strašno nesrečo ste si lahko sami ogledali. Milost božja je pa prizanesla vprav cerkvi Matere božje; samo mala podobica se je razbila. Upajmo, da bodo one pomilovanja vredne tolpe sedaj nehale sramotiti preblazeno Mater našega Gospoda.

Tako poročajo časniki. Bog ne pusti sramotiti svoje Matere.

300letnica smrti mučenca unije sv. Jozafata Kunčevič.

»Sveti Oče, ohrani jih v svojem imenu, katere si mi dal, da bodo eno, kakor tudi mi!« (Jan. 17, 11.) Tako je molil naš božji Zveličar pred svojim trpljenjem. — Žal, so se že v prvih stoletjih po Kristusu začeli razkoli med kristjani. Razkol v 9. in 11. stoletju je zadal Kristusovemu duhovnemu telesu največjo rano. Odtrgal je od prave cerkve božje okoli 125 milijonov ljudi, večino slovanskih narodov. Katol. cerkev je vedno skušala zediniti ločene brate v edinstvo vere, zakramentov in uprave.

Pred več kot tristo leti je Bog iz ločenih bratov Rusov odbral apostola, ki je posvetil vse svoje moči in poslednjič dal tudi svoje življenje za sv. edinstvo. Ta mož je bil sv. Jozafat Kunčevič. — Rodil se je Ivan Kunčevič v Vlodimiru v Voliniji l. 1580. Njegovi pravoslavni starši so bili

plemenitega rodu, pa so živeli le iz nevednosti v razkolu. Nadarjenega sina niso mogli poslati v višje šole, zato so ga dali v Vilno k bogatemu trgovcu, da sam postane trgovec. Gospodar ga je zelo ljubil, le izredna pobožnost Ivanova mu ni ugažala. V Vilni so ravno takrat divjali hudi verski boji in Ivan se dolgo časa ni mogel odločiti na nobeno stran. V vroči molitvi se je zatekel k Bogu, ki ga je razsvetlil, da je resnica v katoliški cerkvi.

Njegov gospodar mu je ponujal svojo hčer za ženo in premoženje za dediščino, pa Ivan ni maral za to. Štiriindvajsetletni mladenič je vstopil v red sv. Bazilija. Samostan sv. Trojice v Vilni, kamor je vstopil, je bil zanemarjen in zapuščen. Nikogar ni bilo, ki bi bil Ivana pripravljaval in vodil. Sv. Duh sam je bil njegov vodnik in uče-

nik. Kmalu po vstopu v red je Ivan napravil obljube in si privzel ime Jozafat.

Njegovi pobožnosti, zatajevanju, točnosti v izpolnjevanju redovnih pravil se je čudilo vse mesto. Dobil je kmalu več posnemalcev. Najodličnejši med vsemi je bil Ivan Rutski, ki si je privzel redovno ime Jožef in bil kmalu posvečen v duhovnika ter postal čez nekaj časa metropolit (nadškof). — Samostan se je napolnil, nekdanja gorečnost se je zopet vrnila med menihe in iz samostana se je razširila pobožnost tudi med meščani.

Jozafat je postal dijakon, pridno študiral grške cerkvene očete in je že tedaj napisal več spisov v obrambo unije zoper razkolnike. Nezedinjenci so ga poskušali na razne načine pridobiti zase, a zastonj. Zato so ga začeli sovražiti in zalezovati.

Sredi verskih bojov se je Jozafat pripravljal pri jezuitih na mašniško posvečenje in v 30. letu svojega življenja je bil posvečen v duhovnika. Začel je z veliko vnemo širiti resnico, ne le s pridiznice, kjer se je kar trlo poslušalcev, temveč tudi na ulicah, v trgovinah in po zasebnih hišah, sploh kjer se mu je ponudila prilika. Cele množice so se vračale v krilo sv. katoliške cerkve. Katoličani so imenovali Jozafata »kij nezedinjenih«, pravoslavni pa »dušni tat«.

Kljub vnetemu širjenju resnice in dobrim delom, ki jih je izkazoval bolnikom, jetnikom, revežem, ni popuščal v redovni gorečnosti in strogosti.

Samostan sv. Trojice je postal premajhen. V Suprasli in v Biteniju so dobrotniki sezidali bazilijancem samostan. Jozafat je bil spreobrnil plemiča Ivana Mileško. V zahvalo je ta podaril Jozafatu posestvo Žirovice, kjer se je nahajala v cerkvi čudodelna podoba D. M. Tu je Jozafat pozidal samostan in cerkev povečal ter obnovil božjo pot. Tu je hotel tudi kot samostanski predstojnik umreti.

Medtem je umrl zaslužni metropolit Potij in na njegovo mesto je prišel arhimandrit Jozafatov prijatelj Rutski. Ta je l. 1614. poklical Jozafata za svojega naslednika v arhimandritski službi v Vilno. Jozafat je povečal samostan sv. Trojice in še pomnožil svojo gorečnost v dobrem. S svojimi zglednimi redovniki je tudi sedaj vztrajno podpiral metropolita Rutskega v vseh cerkvenih zadevah. Spreobrnjenja so se množila.

Na predlog Rutskega je papež Pavel V. imenoval Jozafata za pomožnega škofa

onemoglemu nadškofu v Polocku. L. 1617. je Jozafat prejel škofovsko posvečenje in leto pozneje je sam postal polocki nadškof. Ne da se v kratkih besedah opisati, kaj vse je storil svetnik v kratkih 5 letih za prenovitev verskega življenja. Poskrbel je, da so duhovniki vestno vršili svoje dolžnosti, da je cerkev dobila zopet svoje pravice nazaj. Vérni so ga zato ljubili, nasprotniki so ga spoštovali, nekateri tudi sovražili. Ker se je po njegovem prizadevanju vrnilo zelo mnogo nezedinjenih v naročje sv. cerkve, so nezedinjenci poklicali na pomoč jeruzalemskega patriarha Teofana. Ta je posvetil za vse škofije, katerim so načelovali zedinjeni škofje, razkolne škofo in je proglasil zedinjene škofo za odstavljene. Nezedinjenci so sklenili umoriti predvsem metropolita Rutskega in nadškofa Jozafata. Najljutejši svetnikov sovražnik je bil učeni Meletij Smotricki; njega je bil Teofan določil za protiškofa Jozafatu. Smotricki je s knjigami in letaki hujskal ljudstvo in duhovnike zoper Jozafata. Že davno so bili sklenili zarotniki umoriti nadškofa. Večkrat so ga skušali umoriti, a vedno je bil obvarovan, kakor po čudežu. Največje skrbi in težave je delalo sv. nadškofu mesto Vitepsk. Zato je Jozafat največkrat obiskoval to trdovratno mesto.

Tudi jeseni l. 1623. je obiskal to mesto. Štirinajst dni so čakali zarotniki ugodne prilike in povoda, da umore svetnika. A ni se jim nudila. Zato so na posvetovanju dne 10. novembra 1623 določili dan smrti na 12. november. Kolovodja je bil odpadli duhovnik Elija. Dne 12. novembra, ko se je sveti nadškof vračal od nedeljske službe božje, so ga napadli in mu preklali glavo. Truplo so vlačili po mestnih ulicah in ga nazadnje vrgli v reko Dvino, kjer je ostalo 6 dni.

Ko so truplo zopet našli, so je z velikimi slovesnostmi prepeljali v nadškofijsko mesto v Polock, kjer so ga tudi pokopali. Ves čas so se godili čudeži in spreobrnjenja. Največje spreobrnjenje je pač ono Meletija Smotrickega, ki je zakrivil umor; po ostrim pokori za svoje grehe je umrl kot sin sv. kat. cerkve.

Na dan dvajsete obletnice mučeniške smrti, dne 12. novembra 1643, je papež Urban VIII. proglasil Jozafata za blaženega. Dvesto let pozneje, ko je zedinjena cerkev nahajala v največjih stiskah, pa je papež Pij IX. dne 29. junija 1867 prištel Jozafata med svetnike. Tako je s tem proglasenjem zedinjene nekoliko razveselil,

ker so bili oropani svojih duhovnikov in zakramentov. Velike množice so hitele na grob svetnikov. A tudi te tolažbe jih je oropala ruska vlada. Takoj po poljski vstaji l. 1864. je dala zapreti samostan v Bijali in čuvaje svetnikovega groba bazilijance razgnati. Cerkev in mučnikov grob so izročili svetnim duhovnikom, ki so pa le hlinili katoličanstvo. Vsled ukaza guvernerja Moskva in s pomočjo odpadlega duhovnika Lovčaka so vojaki in orožniki dne 23. maja 1873 krsto zazidali v

kve. Kakor je žrtvoval v življenju vse svoje moči in poslednjič še svojo kri za zedinjenje, tako še sedaj neprenehoma prosi v nebesih, da bi se vsi ločeni bratje zopet zedinili in postali eno. Njegova kri in njegove molitve niso ostale brezuspešne. Huda dolgotrajna preganjanja so zadevala uboge unijate, a zvestobe do edinstvene cerkve jim vse muke niso mogle iztrgati iz src. Stotine vernikov je plačalo svojo zvestobo s svojim življenjem, a delo, ki ga je sv. Jozafat začel, se je ohranilo in napre-

Sv. oče † Benedikt XV. v krogu unijatskih cerkvenih dostojanstvenikov.

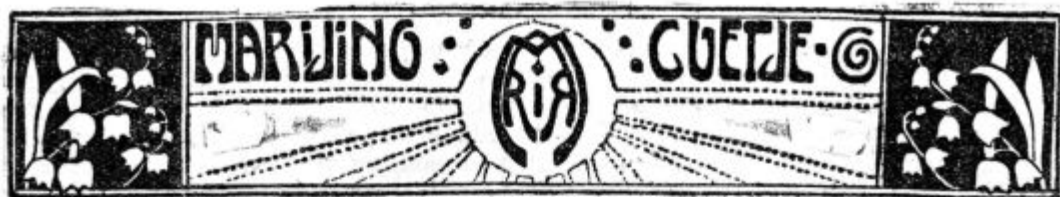
kleti neke gostilne. Tam je ostalo svetnikovo truplo do svetovne vojne.

Slavnega voditelja Ukrajincev, metropolita Šeptickega so Rusi odgnali ob začetku vojne v ujetništvo. Ko je l. 1917. rusko carstvo razpadlo, se je posrečilo Šeptickemu svetnikovo truplo najti. Prepeljal je na Dunaj. Tam čaka sedaj v cerkvi sv. Barbare v krasni rakvi, da ga prenesejo v domovino med zedinjene brate.

Sv. Jozafat je patron zedinjene cer-

duje. Tudi mi po svojih močeh pospešujemo sv. zedinjenje! Sv. Jozafat nam kaže s svojim vzvišenim zgledom, kako moramo moliti, delati in trpeti za sveto edinstvo!

Posebno od letos naprej, ko obhajamo 300 letnico mučeniške smrti velikega apostola in mučnika unije, sv. Jozafata, združimo in pomnožimo naše molitve in dobra dela, da po priprošnji sv. Jozafata čimprej postanemo z našimi slovanskimi brati eno!

Kje in zakaj kongregacije ne uspevajo?

Kje in zakaj ne uspevajo Marijine družbe? Sicer splošen, a najkrajši odgovor na to se glasi:

Tam, kjer in zato, ker se izgublja izpred oči bistvo in namen kongregacij.

Marijina družba je po svojem bistvu organizacija, v katero spadajo le izbrani kristjani, razdeljeni po stanovih.

Namen pa ji je vzgajati svetnike in širiti kraljestvo božje na zemlji ter tako vzgajati boljši rod. Za vzor stavi članom božjo mater Marijo. Pod njenim varstvom in z njeno pomočjo naj stremijo za svetostjo, da pridejo po Mariji k Jezusu.

Ko bi vsi, vodstvo in člani, vedno pred očmi imeli, kaj je Marijina družba in kakšen vzvišen namen ima, bi družba gotovo uspevala.

Toda, žal, le pre pogosto se greši zoper bistvo in namen Marijine družbe.

Naj omenim nekatere take napake:

1. Sprejemajo se v družbo vsi brez razlike kakor v kako bratovščino. Toda Marijina družba ni bratovščina, ampak organizirana družba, živ organizem, v katerega spadajo le izbrani kristjani.

Veliko je bilo že ugibanja o tem, kaj naj se zahteva od vsakega, ki hoče postati član kongregacije. Najmanj, kar se mora zahtevati od vsakega, je:

prvič, da ve, kaj je Marijina družba in kaj hoče;

drugič pa, da ima resno voljo truditi se za lepo krščansko življenje, stremiti za popolnostjo ter tudi apostolsko delovati.

Torej je napaka,

2., če kandidacije niso poučeni o bistvu in namenu Marijinih družb.

Ta pouk je neobhodno potreben. Kandidacije naj bi sami imeli posebne shode, pri katerih naj bi se seznanjali o vsem tem, da dobe že pred sprejemom marijanskega duha. Zato je gotovo napaka

3., če se člani sprejemajo brez kandidature.

Kandidatura je potrebna zato, da se kandidacije preskusijo, imajo li resno voljo truditi se za krščansko popolnost, so li sposobni za sprejem v družbo.

Napaka je, če se sprejemajo v družbo taki, ki niso za to, napaka pa je tudi

4., če v družbi ni nobenega nadzorstva, če so v družbi taki, ki ne spadajo v kongregacijo. Ta napaka je mnogokrat posledica druge napake,

5., ker ni kontrole, kako člani živijo, in vodstvo vsled tega ne ve, kateri so živi in kateri so suhe veje na deblu Marijine družbe. Da ni kontrole, je pa mnogokrat vzrok zopet druga napaka,

6., ker ni v družbi predstojništva, ali pa je vzrok ta napaka,

7., ker predstojništvo nima sej ali preredkokrat ali površno.

Kongreganisti se morajo truditi za sveto življenje in morajo apostolsko delovati. Treba jim je vaje in zopet vaje v krščanskih čednostih. Zato potrebujejo vedno naukov in navodil za sveto življenje. Take nauke naj dobivajo pri shodih.

Družba ne more uspevati

8., če ni shodov ali jih je premalo.

Marijina družba brez shodov ni več družba, je že razpadla. Če je premalo shodov, družba samo životari.

9., če v družbi ni nobenega odseka. Izvzete so le maloštevilne družbe.

Rekel sem že, da ni koristno za družbo, če se v družbi trpe tudi taki, ki ne spadajo v kongregacijo. Sedaj pa še posebej omenim, da je usodepolno za družbo

10., če se trpi v družbi posvetni duh; če se svet na ljubo preveč odjenjuje in popušča. Tako ravnanje namenu Marijinih družb naravnost nasprotuje. »Ne ravnajte se po tem svetu«, opominja sv. Pavel. Ma-

riji ni otroci se morajo ravnati po svoji materi Mariji, postajati vedno bolj podobni nji, ne pa svetu. Po besedah sv. Janeza ne more ljubiti Boga, kdor ljubi svet; kdor

pa ne ljubi Boga, tak tudi ne more biti Marijin otrok.

Župnik Janez Zabukovec.
(Prihodnjič konec.)

Naši shodi.

V nedeljo 22. julija je bil shod dekliških družb videmsko-brežiške dekanije pri cerkvi sv. Marjete na Sibni nad Vidmom. Kraj je prav srečno izbran, nekako sredi dekanije, blizu železnice, hrib ne visok, a prav vabljiv in z zelo lepim razgledom. Največ zaslug za shod ima č. g. Pavlič, kaplan na Vidmu, ki se je zelo veliko trudil za lep uspeh shoda. Govornic je nastopilo toliko, da so se komaj zvrstile. Štajerska dekleta zelo rade govore in tudi dobro! Zraven je pa nastopil še nek majhen možiček, ki je pijance ugnal v kozji rog. Shod je bil prav lep, samo iz nekaterih župnij bi bila smela biti boljša udeležba.

Na Raki je obhajala dekliška družba dvajsetletnico z duhovnimi vajami ob godu farnega patrona sv. Lorenca. Dekleta so lepo cerkev tako bogato okrasile, da se kaj takega ne vidi kmalu. V nedeljo 12. avgusta so ji prihitele k dvajsetletnici častitost sosednje družbe: iz Št. Jerneja, Kostanjevice, Sv. Križa, Cerkelj, Sv. Duha in Studenca. Eno uro pred popoldansko slovesnostjo v cerkvi je bilo zborovanje predstojništev vseh navzočih družb. Tukaj je bilo nekoliko izpraševanja vesti: kaj in koliko so pri posameznih družbah vpeljali in izpeljali to, kar se jim je lani

na poučnem shodu v Krškem priporočalo in naročalo... Domača družba je darovala za dvajsetletnico **4000 kron v dobrodelne namene**. Zares jubilejni dar!

Tudi tukaj smo pogrešali nekaterih bližnjih družb. Dekleta, kaj pa vas veseli, če vas taki-le skupni sesterski shodi ne vesele? — tako vas je treba še vedno praševati. Nekatere le takrat prav veselijo iti, kadar so tudi fantje zraven... Takih shodov ni nikoli dosti in preveč. Vsako drugo nedeljo na drugem kraju. Marijin shod je pa enkrat na leto preveč!

* * *

Angelsko nedeljo, 2. sept. bo, kakor že naznanjeno, poučni shod za **kranjsko dekanijo** v Kranju v rožnovenški cerkvi. Začetek ob 9.

Na Mali Šmarin ima biti shod v **Cerknem** na Goriškem za cerkljansko dekanijo.

V nedeljo 16. septembra bo poučni shod za **žužembersko dekanijo** v Žužemberku. Začetek ob 9.

V nedeljo 23. septembra bo shod v **Škalah** pri Velenju za celo dekanijo.

* * *

»Družbenik Marijin« se tiska in bo kmalu gotov.

† Gabrijela Göstl.

Zlata dušica se je preselila v nebesa. To je bila gospodična Gabrijela Göstl, voditeljica Klaverjeve družbe v Ljubljani in od leta 1899. najzvestejša članica Marijanske kongregacije Brezmadežnega Spočetja za gospodične pri jezuitih v Ljubljani.

Kot voditeljica Klaverjeve družbe je bila dobro znana vsem prijateljem zamorskih misijonov. Gotovo bodo njen životopis objavili v glasilu te družbe. Tudi v Cvetju se je bodo spomnili kot vzorne tretjerednice. Pa tudi Bogoljub, glasilo Marijanskih kongregacij, ne sme prezreti te bogoljubne osebnosti.

Dičile so jo: prikupljiva pobožnost, pri srčna ljubeznivost in skromnost v obče vanju

s tovarišicami in velika točnost v izvrševanju kongregacijskih dolžnosti.

Kdor jo je videl v cerkvi klečati pred Najsvetejšim, ni mogel pozabiti tega pogleda. To je bila živa pobožnost in bogoljubnost, a brez vsakršnih čudnih posebnosti, čisto naravna in pristna in zaraditega tako prikupljiva. Taka pobožnost ne odbija, ampak se omili vsem ljudem. Kako lepo je znala govoriti rajna Ela o ljubem Bogu, o Mariji, kako nevsiljeno je umela vnemati za napredek v čednosti! A vse ob svojem času. Če smo govorili z njo o posvetnih stvareh, je lepo poslušala in čisto prostodušno povedala svoje mnenje. In kako ljubko se je znala tudi po-

šaliti, toda brez ostil Kdor je bil tako srečen, da je smel občevati z njo, se še danes ne more načuditi njeni velikim skromnosti in ponižnosti, ljubeznivosti in postrežljivosti. Vsa je bila milina in nežnost. In vse njene druge ženske čednosti, ki jih je njena ponižnost tako spretno prikrivala, so bile Bogu že davno znane, zato jo je poklical k sebi po plačilo.

Zapustila pa nam je najlepši zgled točnosti v izvrševanju kongregacijskih dolžnosti. Ta točnost je izvirala iz velike ljubezni do Marije in iz globoke zavesti; da smo takrat, ko smo postale kongreganistkinje, vzele nase sladke dolžnosti; a ker so sladke, jih moramo tem zveteje izpolnjevati.

Če bi bile vse kongreganistkinje take kot je bila rajna Ela, bi lahko gospod knezoškofjski voditelj Marijanskih kongregacij oni kotiček v Bogoljubu, kjer nas tolikokrat graja, zaprl in odprl prijaznejši kotiček. (Res jel Takih angelčkov, kakor je bila Gabrijelca, pa ni treba grajati. Ur.)

Dasi nad 20 let bolehnja, ni izostala pri

nobenem shodu in pri nobenem skupnem sv. obhajilu. In kje bi si bila mislila rajna Ela, da bo skupno obhajilo v nedeljo dne 17. junija njeno zadnje sv. obhajilo, njena popotnica! Še isti dan je tako zelo zbolela, da so jo morali prepeljati v bolnico, kjer je umrla 19. junija, ne da bi bila mogla še enkrat prejeti sv. obhajilo.

In tako vestno in točno je vršila dobra Ela vse dolžnosti. Želja gospoda voditelja ali načelnice je bila zanjo ukaz. Samo tedaj, kadar bi bila morala prevzeti v družbi kako častno mesto, je našla v svoji skromnosti vse polno izgovorov. Tudi ni izostala pri nobeni izredni pobožnosti, pa tudi ne pri nobeni družabni prireditvi v kongregaciji.

Po tako bogato na čednostih je prišel sv. Alojzij, naš drugi patron. Prav na njegov god smo jo pokopali.

Naj te, ljuba Ela, ki nisi nikdar v svetu iskala časti, te vrstice malo počaste, pa prosí v nebesih za svoje tovarišice!

(Sličico prinesemo prihodnjč. Ur.)

Dopisi.

Tržič. V nedeljo 1. julija je deklška Marijina družba praznovala svojo petindvajsetletnico obstoja. Na to slavlje je prihitelo nad 300 deklet iz okoliških Marijinih družb: iz Loma, Leš, Križa, Dupelj, Podbrezj, Naklega in Trstenika. Popoldne ob pol treh so šle vse družbe v sprevodu v cerkev; na čelu je vihralo šest zastav. V cerkvi je imel slavnostni govor ustanovitelj družbe g. kanonik Nadrah, ki je nato sprejel v družbo 33 novih članic in imel ob številni asistenci duhovnikov slovesne litanije. Po litanijah se je vršila v Našem domu Marijanska akademija. Nekaj ganljivega je bilo pri vsem slavlju: vsi tisti, ki so stali ob zibelki naše družbe, so bili navzoči tudi ob njeni 25 letnici. G. kanonik Nadrah, njen ustanovitelj, in dekleta so gospodično Zofijo Pirc pripeljale v cerkev in prinesle v dvorano; bila je 23 let prednica. Zadnja leta ni mogla več hoditi k shodom; njene stare znanke so jo z iskrenim veseljem zopet pozdravljale v svoji sredi. Osem članic je z družbo vred obhajalo 25 letnico svojega življenja v družbi. Na slavlje sta prihitela tudi gospod in gospa Gassner, ki sta družbo gmotno podpirala, plačevala stanarino za najete prostore. Takrat je bila najlepša doba naše družbe, ko je imela svoj dom, kamor so dekleta zahajale vsak dan kakor domov. (Ali sedaj ni več tako? Ur.) — Jeseni se je družba razdelila v dva oddelka: v višjo in nižjo skupino. Višji oddelek

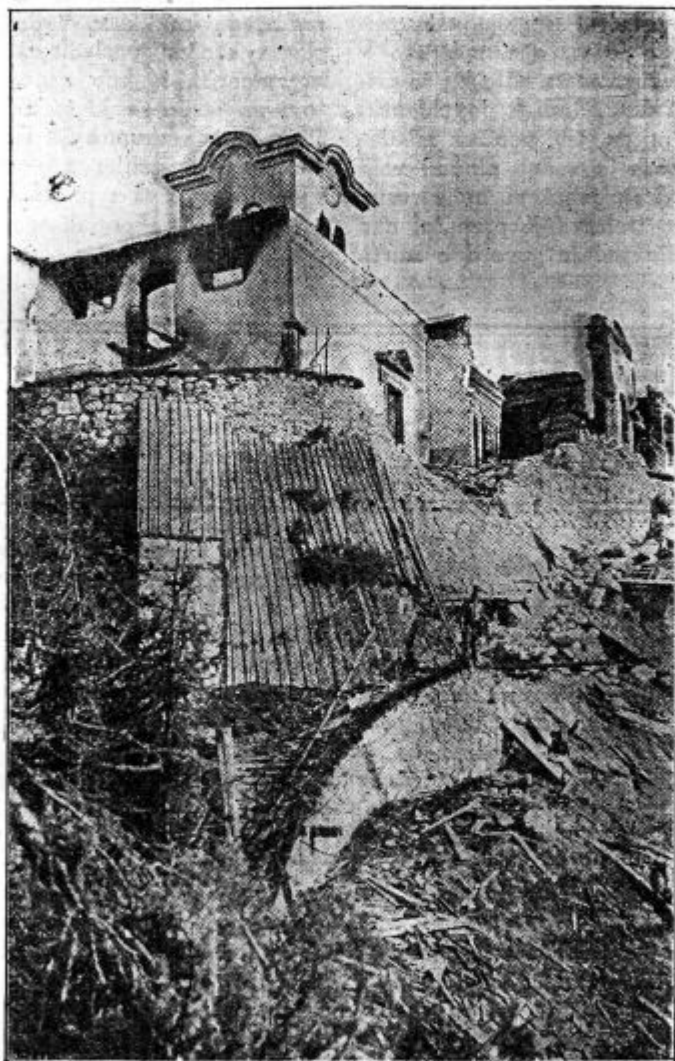
je imel do poletja vsakih 14 dni deklški večer v Našem domu, kamor smo povabili tudi druga dekleta. Teh večerov se je udeležilo včasih do 250 deklet in še več. Voditelj je na njih obravnaval razna praktična deklška vprašanja, predavala so pa tudi dekleta sama ali pa kaka gđ. učiteljica. Mlajši oddelek je vodila gđna učit. Alfonza Lindtner shod so imele vsak teden. Marijin vrtec vodi gđna učit. Grom, okrog nje se zbira naš drobniž kakor okrog svoje mamice. — To je zunanje ogródje naše deklške Marijine družbe; o notranjem življenju prihodnjč.

Op. uredništva: Pri tej družbi je urejeno, kakor želimo, da bi bilo, če mogoče, povsod. Namreč vsaka naj bi imela, če se da, svoj dom, kamor naj bi družbenke zahajale rade »kakor domov«. Razen cerkvenih shodov naj bi imele sestanke ali »večere« (večinoma zvečer ne bo mogoče), kjer naj se govorí o vseh praktičnih in koristnih zadevah, ki zanimajo tudi dekleta, ki niso v družbi, da tudi te vendar nekaj imajo. Govore naj ima ali voditelj sam, kak izobražen lajik, zlasti učiteljice, pa tudi članice same. Blagor jim, kjer imajo take učiteljice. — V tem naj bi torej tržiško družbo, kolikor je največ mogoče, posnemale vse družbe! Poleg pouka naj bo tudi malo zabave. V Tržiču so imeli tak sestanek vsak mesec, mlajši oddelek celo

vsak teden, v svoj dom so hodile celo vsak dan, drugod naj bi, če ne večkrat, vsaj nekaterikrat v letul — Deliti pa družbe seveda ni treba povsod.

Šmihel pri Novem mestu. Dne 1. julija smo obhajale 25 letnico obstoja naše Marijine družbe. Gospod voditelj je po lepem bodrilnem govoru sprejel 37 deklet v družbo. Po sveti maši smo imele v lepo okrazeni dvorani se-

vsah 25 let zvesto služile Mariji. — Na so-praznik Mar. Obiskovanja pa smo pohitele v Podgrad, kjer se je v proslavo jubilejev: 25letnice naše, 20 letnice brusniške in topliške Marijine družbe vršil tabor Marijinih družb novomeške dekanije. Posebno nas je navdušilo skupno petje. Prepevale smo Marijine pesmi, da je kar odmevalo in kar ločiti se nismo mogle od ljubke kapelice. Kako rada je, kar

Razdrta cerkev na Sv. Višarjah.

stanek, pri katerem nam je ena izmed članic podala kratek pregled družbene kronike. Sprejetih je bilo dozdaj v družbo 840 deklet. Izmed teh jih je 50 odšlo v samostan, umrlo jih je 44, 220 se jih je poročilo, 144 je bilo izključenih, 120 jih je odšlo v druge kraje, kjer so pristopile k ondodnim družbam. Od prvega sprejema je ostalo v družbi 6 deklet, ki so

priporočate v »Bogoljubu«: Več petja pri naših cerkvenih slovesnostih, in več bo med nami veselja do verskega življenja! — Sporočam tudi, da smo knjižice »Posvetimo družine presvetemu Srcu« vse razprodale, kar so jih imeli pri Krajcu v Novem mestu. V naši župniji smo jih razprodale 44.

Ig. Dne 1. avgusta smo pokopali enega najplemenitejših fantov izžanske župnije, Franceta Škrjanec iz Matene. Kal bolezni je zadobil v vodi strelskih jarkov. Kljub vsem naporom je ostal med celo svetovno vojsko popoln abstinent. Že pred vojsko je vstopil v mladeniško Marijino družbo, in ko se je vrnil po bojih na Koroškem domov, je bil prvi, ki je srčno želel, da bi se mladeniči-rojaki zopet sešli pod Marijino zastavo, česar pa ni dočakal. Pridno je prebiral Bogoljuba in pristopal, če mu je bilo le mogoče, mesečno k sv. zakramentom. Dasiravno že bolehen, je prihajal vedno pol ure daleč tudi k popoldanski službi božji. Bil je miren, tih, ponižen mladenič. Star že 28 let, se je vedno uklonil volji svojega očeta, češ, vi ste izkušeni, bolje veste, kaj je prav, kot jaz. Bolezen je prenašal nad vse potrpežljivo, celo rad je govoril o smrti.

Dober teden pred smrtjo je šel z največjim naporom prišel v podružnično cerkev k sv. maši in pristopil k sv. obhajilu. Par dni pred smrtjo je zopet, — in sam je čutil, da zadnjikrat, prejel sv. obhajilo. V slovo so mu Orli zapeli žalostinko pri odprtem grobu. Dobri, plemeniti mladenič, raduj se večno pri Bogu, za katerega si mnogokrat trpel v življenju!

Idrija. Za našo mladeniško Marijino družbo je bila letošnja prva nedelja v maju res zgodovinski dan. V družbo, ki je vsa vojska s svojimi posledicami ni mogla vdušiti in zamoriti, je bilo nanovo sprejetih 9 fantov, priglasilo se je še nekaj kandidatov, da šteje družba skupno 26 fantov. K slovesnosti sprejema je veliko pripomogel moški oktet kat. del. društva s prekrasnim petjem, katero je spremljal na orglah sam monsignor dekan.

Po domovini.

Zlata maša prevzviš. škofa ljublj. je bila v petek 3. avgusta, isti dan in uro in na istem kraju kakor nova maša, v rojstni župniji, Begunjah na Gorenjskem. Slavnostno pridigo je imel nečak škofov, P. Anton Prešeren, provincijal jezuitov v Zagrebu. — Upamo, da so naše Marijine družbe opravile priporočene molitvene ure, sv. maše in sv. obhajilo v zahvalo in za blagor škofa-zlatomašnika. To je najboljši jubilejni dar in voščilo.

Lavantinskega škofa, presvetlega g. dr. Andreja Karlina, so slovesno ustoličili v Mariboru v nedeljo 29. julija. Lavantinska škofija ima torej po več kakor enoletnem čakanju zopet svojega pastirja. Čujemo, da so Lavantinci novega škofa — četudi »Kranjca« — z veseljem pozdravili in sprejeli. Da vsi, ki ga osebno še niso videli, svojega škofa poznajo, prinašamo danes sliko Presvetlega. Mi želimo, da bi vlada novega škofa prinesla škofiji lavantinski mnogo duhovnega veselja in še več duhovne koristi in napredka. Bog daj svoj velik blagoslov!

Za tržaškega škofa je imenovan prečastiti g. dr. Alojzij Fogar iz Gorice. Prej se je slišalo, da pride v Trst padovanski škof Pelizzo, rojen beneški Slovenec. Ali se je sam odpovedal ali so mu stavili ovire, namp

ni znano. Gospod dr. Fogar je bil kot begunec med vojsko v Ljubljani, ima tukaj svoje sorodstvo in ga poznamo osebno. Je še mlad gospod, a vzoren duhovnik. Dičijo ga lepe lastnosti. Reči moramo, kolikor razmere poznamo, da je izvolitev prav srečna. Čujemo, da je novoimenovan škof takoj pozval vse domače duhovnike, ki so zbežali iz škofije, da naj se vrnejo. To je gotovo potrebno; kajti kaj naj počne ljudstvo brez duhovnikov? Tem, ki so rojeni tukaj tostran meje, odrekajo državljanstvo in jih pošiljajo k nam. Torej morajo tamkaj rojeni, kolikor jih je — saj jih je itak premalo — zavzeti njih mesta. Stališče tržaškega škofa je bilo vedno težavno; a zdaj je nad vse težavno. Novemu škofu bo treba veliko krščanskega junaštva. Bog ga podpiraj!

Tržaška škofija: Vlč. g. Adrijan Brunen, bivši župnik v Predloki, je imenovan župnikom in dekanom na Voloskem-Opatiji.

Za kanonika v Sarajevu je imenovan naš rojak Karlo Cankar, doslej škofov tajnik in urednik lista »Nedjelja«.

Romarski shodi na Krki na Dolenjskem so vselej prve tri nedelje po Vel. Šmarnu: prvo nedeljo za nemške Kočevarje, drugo za Gorenjce, tretjo za Dolenjce in okoličane. Letos pride katoliški shod ravno na drugo nedeljo po Vel. Šmarnu. Zato letos na to nedeljo ro-

manje odpade in se preloži na tretjo nedeljo po Vel. Šmarnu, skupno z Dolenjci in okoličani. — Večinoma pridejo na Krko zares pravi romarji, ki gredo skoraj vsi k sv. obhajilu. Takih ni, ki bi prišli na božjo pot Bogu »napot«. Iz Ljubljane gre vlak ob eni uri popoldne in pride nazaj v Ljubljano ob pol 10. uri dopoldne.

Novo cerkev zidajo v Trstu, in sicer v ulici Rosetti. Dne 24. junija je blagoslovil poreško-puljski škof temeljni kamen. Za Trst, kjer je razmerno malo cerkva, dosti pa verske brezbriznosti, je velika dobrota, da so se ondotni frančiškani lotili zidave; žal, da v tem novem svetišču ne bo prostora slovenskemu jeziku, ker so tržaški frančiškani Italijani. Priznati je pa treba, da imajo velike zasluge za versko vzgojo tržaške mladine in ljudstva.

Sveče v Rožu, Koroško. Prvo nedeljo meseca julija je minulo eno leto, odkar je bila pri nas ustanovljena bratovščina presv. Jezusovega Srca. Da obletnico bolj proslavimo, so naš č. g. župnik to nedeljo celo župnijo posvetili presv. Jezusovemu Srcu. Veliki oltar je bil krasno okrašen z zelenjem in cvetjem, na sredi oltarja pa kip presv. Jezusovega Srca, z rdečo preprogo. Še lepši pa je bil pogled na ljudstvo, ki je napolnilo cerkev. Vsak udeleženec je držal v roki prižgano blagoslovljeno svečo v znamenje, da hoče sebe in svojo družino posvetiti božjemu srcu. Č. g. župnik pa nam je v lepem nagovoru obrazložil namen posvetitve.

Na osnovni in meščanski šoli šolskih sester v Celju se vrši vpisovanje za šolsko leto 1923/24 dne 11. septembra 1923. Naslednji dan se začne pouk s sv. mašo na čast sv. Duhu. Zavod šolskih sester sprejema na stanovanje gojenke za domačo šolo, pa tudi take, ki obiskujejo gimnazijo ali trgovsko šolo. Oskrbi jih z vsem potrebnim, kakor: z dobro krščansko vzgojo, vestnim poukom in z zdravo tečno hrano. Poleg glavnih šolskih predmetov se deklice lahko izobrazujejo v glasbi, petju in modernih jezikih, izučé se tudi lahko za učiteljice ročnih del in otroške vrtnarice. Sprejemajo se tudi one deklice, ki imajo veselje do samostanskega življenja in pouka.

Dobre knjige.

»Kam?« — Spisal dr. M. Brumat. (Gorica 1923. Cena vezani knjigi 6 lir.) Fantom in dekletom je namenjena ta knjiga življenja. Pisatelj je vodila topla ljubezen do našega ljud-

stva, da je vzel pero v roke in zapisal te velike, trajne resnice, ki naj vodijo mladega človeka skozi življenje. V prvem delu njige stoji mladi človek sredi svojega sveta: starši, bratja in sestre so okrog njega, kako naj živi z njimi? Sosedovi in njegova vas so drugo okrožje življenja — kako živeti in delati tu? In potem pride velika družina naroda in nad njo vsečloveštvo. Iz vseh teh krogov plujejo močni vplivi na mlado srce. Komu naj zaupa mladi človek? Kam naj usmeri korak, da najde srečo in radost? — Na to temeljno vprašanje odgovarja knjiga z živo, prepričevalno besedo. Pred očmi vstane tihi in vsemogočni vodnik src, Kristus. On je postavil »svetilnik na morski obali«, cerkev. Kdor mu sledi, hodi v sredi najplemenitejših duhov in si pribori resnično svobodo. Tak človek ni suženj nizkotnih strasti, ni hlapec denarja in ljudi, svobodna je njegova osebnost, ker služi le eni postavi, božji. — V tretjem delu govori knjiga o ljubezni. Pogumno, a nežno se je pisatelj lotil tu spolnega vprašanja. Prikazal je na živih zgledih, da more biti ljubezen zločin, da more biti pa tudi veličastno združenje dveh duš. In ta prava posvečena ljubezen je temelj za srečo naroda in človeštva. — Zlata knjiga primorske mladine leži pred nami. Na njenih listih je zapisan odgovor na bolestna vprašanja, ki trgajo srca vseh mladih ljudi. Želimo, da bi to domače pisano, živo in globoko knjigo vzel v roke vsak naš fant, vsako dekle. Ona naj pripomore k vstajenju novega duha v slovenski mladini! — Naročila sprejema Knjižarna Katoliškega Tiskovnega društva v Gorici, via Carducci št. 2.

Nove skladbe.

Preteklo spomlad sta izšli v zalogi Jugoslovanske knjižarne dve lepi zbirki Marijinih pesmi, o katerih mora tudi »Bogoljub« nekaj spregovoriti.

Prvi zvezek teh prelepih Marijinih skladb so »Planike«, katere sta na šmarnični oltar položila P. Hugolin Sattner in Emil Hochreiter. To so pravi biseri za krono nebeški Kraljici. Ne vem, kateri skladbi bi dal prednost, vse je kakor izklesano in dovršeno lepo delo. Toliko glasbenih lepot na tako majhnem mestu še nisem našel! Skladbe so kakor vzvišeno pevsko slavje nebeški Gospe.

Drugi zvezek je pa »Šopek Marijinih pesmi«, zložil Josip Gruber. To so lahki, izrazito ponositi spevi Marijini. Eden lepši kakor drugi. Zbirki sta kakor prelep venec Brezmadežni, katerega ji bodo pevski kori z ve-

»zljem spletali. Glavno je pri teh skladbah namreč to, ker so prišle iz srca ter tudi segajo v srce in dušo — ne kakor mnoge »moderne«, ki, naj so še tako umetne, pobožnosti prav nič ne dvigajo in pobožnosti ne užigajo. V imenovanih skladbah pa bodo naši pevski zbori našli lep zaklad pevskih dragocenosti. Organist Lovro Hafner.

Odpustki

za mesec september 1923.

1. Sobota, prva v mesecu. P. o. vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja, ter molijo po namenu sv. očeta.

2. Nedelja, prva v mesecu, angelska. Udom rožnovenske bratovščine trije p. o.: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. — P. o.: a) udom br. presv. Srca Jezusovega; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir. — Kjer se obhaja danes praznik angelov varihov, p. o.: a) udom »Dejanja sv. Detinstva«, če molijo za njega razširjanje; b) udom br. sv. Družine; c) tretjerednikom v redovni cerkvi; kjer te ni, pa v farni.

4. Torek. Sv. Roza Viterbska. P. o. istim kakor 18. dan.

5. Sreda, prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu in molijo po namenu sv. očeta.

6. Četrtek, prvi v mesecu. P. o. udom br. sv. R. Telesa kakor jutri.

7. Petek, prvi v mesecu. P. o.: a) vsem vernikom, ki gredo k spovedi in spravnemu sv. obhajilu, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca Jez. in molijo po namenu sv. očeta; b) udom br. presv. Srca Jez.; c) udom br. sv. Rešnj. Telesa v bratovski cerkvi; če ta brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni.

8. Sobota. Rojstvo Marije Device. P. o.: a) udom br. sv. Rešnj. Telesa kakor prvi dan; b) udom br. presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; spovednik more mesto obiska bratovske cerkve določiti drugo dobro delo; c) udom brat. naše ljube Gospe v bratovski cerkvi; d) udom rožnovenske br. v katerikoli

cerkvi; e) udom br. preč. Srca Marijinega; f) onim, ki nosijo beli, ali rjavi, ali črni, ali višnjevi škapulir; udom br. žalostne Matere božje je treba poleg drugega moliti 7 očenášev in 7 češčenamarij za duše v vicah; g) udom škapulirske br. karmelske Matere božje; h) istim kakor 18. dan. Tretjerednikom v. o.

9. Nedelja. Ime Marijino. Sv. Peter Klaver. P. o. dobe vsi, ki danes ali ta teden do vštete prihodnje nedelje prejmejo sv. zakramente, so pri sv. maši in molijo po namenu sv. očeta. P. o.: a) udom rožnovenske br. v bratovski cerkvi; b) udom družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji.

16. Nedelja. Mati b. sedem žalosti. Kjer se danes obhaja praznik žalostne Matere b., dobe: a) vsi verniki p. o. tolikrat, kolikorkrat po prejemu sv. zakramentov obiščejo cerkev, v kateri je ustanovljena br. žalostne Matere b., ter v njej molijo po namenu sv. očeta; b) p. o. udje br. sv. Družine.

17. Ponedeljek. Rane sv. Frančiška. P. o. istim kakor jutri; istim v. o.

18. Torek. Sv. Jožef Kupertinski. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.

21. Petek. Sv. Matej. P. o. udom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo za razširjenje sv. vere in po namenu sv. očeta.

24. Ponedeljek. Marija, rešiteljica jetnikov. Sv. Pacifik. P. o.: a) udom družbe sv. Petra Klaverja, če obiščejo cerkev in molijo po namenu sv. očeta; b) istim kakor 18. dan.

27. Četrtek. Sv. Elzeirij. P. o. istim kakor 18. dan.

29. Sobota. Sv. Mihael. P. o.: a) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom br. za duše v vicah; c) udom br. sv. Družine; d) tretjerednikom v redovni cerkvi; kjer te ni, pa v farni.

30. Nedelja, zadnja v mesecu. P. o. vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

Pozor! »Posvetimo družine presv. Srcu!« Ta knjižica, ki je že enkrat pošla, se zopet dobi. Kjer so po njej popraševali, a je niso dobili, naj se še enkrat oglase, osebno ali pismeno (pri Ničmanu), in jo bodo dobili. Veliko je ni več v zalogi; kjer jo torej žele imeti, naj se oglase kmalu!